

[Erlendsson.]

billede af den enkeltes trangssituation, må jeg sige, at jeg er noget forbavset over det svar, der er givet på spørgsmål 18 i bilag til beretning til socialudvalget om indberetningspligt vedrørende misbrug af loven. Svaret går nemlig ud på, at en indberetningspligt om formodet misbrug til personer i offentlig tjeneste eller til andre, f.eks. læger, må imødeses med stor betænkelighed, bl.a. fordi det kunne betyde en belastning af forholdet mellem patient og læge. Denne mistillid over for lægen finder jeg meget ilde anbragt, og jeg forstår slet ikke, at sådanne oplysninger, der i høj grad kunne medvirke til ofte på afgørende måde at tegne et billede af en trangssituation, ikke må blive kendt af dem, som skal bevilge hjælpen.

Man tror da vel ikke, at nogen læger tillader moralske forhold at spille ind i deres bedømmelse af en trangssituation til skade for klienten. Sagen er, det vil være lettest at finde frem til formen for og måden, hvorpå den bedste hjælp til klienten kan ydes, når intet afgørende mangler i beskrivelsen af en situation.

Det kan i en sådan beskrivelse, en sådan opklaring, ligeledes være af yderste vigtighed for behandlingen af en vis gruppe klienter, som i disse år er i særlige vanskeligheder, nemlig narkomanerne, at kendskabet til alle omstændigheder vedrørende misbrug af narkotika er så fuldstændigt som muligt, for at den mest effektive hjælp kan ydes dem.

Jeg ved godt, at denne udtalelse kan rejse en storm af protester. Man vil måske tale om kartoteker og diskrimination. Imidlertid har sundhedsstyrelsen i mange år tørt lister over de læger, sygeplejersker, farmaceuter og apotekere, der har været i farezonen og af denne grund har skullet hjælpes. Jeg indser ikke, hvorfor lignende oplysninger ikke skulle være tilgængelige for effektivisering af hjælpeforanstaltninger for resten af befolkningen.

Mens jeg er ved narkotikaproblemet, vil jeg bruge de sidste minutter til omtale af en aktuel sag, som også vedkommer dette lovforslag, i hvilken anledning jeg i fredags brugte tre formiddagstimer til så grundig en gennemgang af den såkaldte fristad Christiania, som tiden tillod.

En 14 års pige forlod den 13. november sit hjem her i København og tog ophold i en

gammel kasernebygning, der er hjemsted for adskillige 12-15 års børn og enkelte voksne. Hvad derefter skete, er udførligt beskrevet i Berlingske Tidende den 12. januar i år, og også i mange andre dagblade. Forældrene diskuterede i flere timer med børnene i kaserne uden resultat, og henvendelse til politiet gav heller intet resultat, da Københavns børneværn ligesom i talrige tidligere lignende situationer nægtede at medvirke. Derimod har man fra børneværnet oplyst, at datteren hver uge får udbetalt 150 kr.

Jeg spurgte efter hende derude og fik med tillæg af mange skældsord at vide, at hun ikke mere opholdt sig på Christianias grund, men var flyttet ud i byen, stadig med børneværnets vidende, men uden at forældrene har kunnet genoprette forbindelsen med deres datter.

De smukke bestemmelser angående værn for børn er i principielt uændret form overført fra den gamle til den nye lov, men af det, jeg her har sagt, synes jeg det fremgår med al mulig tydelighed, at det ikke blot er af vigtighed, hvad der står skrevet i en lov, men langt vigtigere, hvem der fortolker og administrerer loven.

I den sidste borgerlige regering var der en udenrigsminister, der gjorde sig store anstrengelser for at redde en ung dansker ud af det uheldige miljø, han var havnet i i et tyrkisk fængsel som følge af en narkodom. Han kom hurtigt på fri fod, og nu er han sammen med flere andre under anklage i en narkosag, som gælder indsmugling af hårde stoffer for et beløb af op til 10 mill. kr. Hvor megen skade han i mellemtiden har kunnet nå at forvolde på ungdommen her i landet og andre steder, er vanskeligt at have en præcis forestilling om, men den må være stor. I dag har vi en socialminister tilhørende det samme parti som den tidligere udenrigsminister. Jeg ved, at forældrene til det omtalte barn i torsdags havde en samtale med ministeren, der lovede dem, at han ville se på sagen angående deres barn.

Jeg håber, socialministerens overvejelser hurtigt vil føre til et resultat, og at han vil gøre sig lige så store anstrengelser, som den tidligere udenrigsminister gjorde, for at redde de ulykkelige børn, som med økonomisk støtte fra Københavns børneværn er henvist til at vokse op i et kriminelt miljø.

I øvrigt afslørede min gennemgang af